

SAKLAMBAÇ

Bir bahar akşamı Akdeniz'in serin esintisi portakal çiçeği kokusuyla şarkı söylüyordu. Pencereme vuran Ay ışığı deniz dalgalarına renk katıyor, yakamozla dans ediyordu balıklar. Onların coşkusu beni de sürüklüyor durmadan dans ediyor, bağıra bağıra eşlik ediyordum geceye. Gökyüzüne sepilmiş yıldızlar, özlediğim duyguları birer birer tattırıyorlardı. Pencereyi kapatmadım bütün gece. Peter beni bu gece de ziyaret eder miydi? Öyle imreniyorum ki ona. Çok istiyordum onunla hep çocuk kalmayı. Zaman akmasa benim için, çocukluğumla aramıza hiç girmese, belki o zaman sonsuza kadar özgür kalabilirim.

Çok büyümüş insan gördüm. Çocukluklarının katilleri her biri. Sevgi, şefkat yerine kibirlerine esir oluyorlar. Onlar değil, benim özgür olan! Hayallerimde engeller yok benim.

Böyle değildim bir zamanlar... Aşağılayıcı bakışlar üzerimde iken okula giderdim annemin kucağında. Öğrenmeyi çok severim, öğrenirim de. Tıpkı diğer çocuklar gibi... Ne olurdu ki eksikmişim gibi bakmasalardı bana. Tenefüslerde tüm çocuklar bahçeye koşar, kimileri okulun bahçesindeki parkta oynardı. Ben ise oturduğum sırada pencere kenarından süzardım her birini. Uzaklardan gelen kahkahaları yankılanırdı sınıfta. Tahtaya çarpar, duvarlardan yansır yine benim kulağıma gelirdi. Bitmezdi neşeleri. Son vermek gibi bir niyetim de yoktu. Sadece ortak olmak istedim. Parmaklarımı uzatıp camı tıklatarak sesimi duyurmaya çalışırdım onlara. Her tenefüs nerede olduğumun hatırlanmasını bekledim. Lakin hiç fark eden olmadı yokluğumu. Sadece 'saklambaç' oynayabildim onlarla. Ben saklandım ve kimse bulamadı...

Bir gün annemle okuldan eve dönerken, "ben artık okula gitmek istemiyorum" dedim. Öğretmenimin anneme "size eziyet oluyor böyle hergün getirip götürmek. Okuma yazma biliyor nasılsa, onun durumunda biri için bu kadarı bile yeterli" dediğini duymuştum.

"Onun durumunda biri...". Bu oyunda beni bulan hala yoktu. Zaten ben en iyi saklambaç oynardım.

Annem bazen beni parka götürür, çimenlerin arasına bırakırdı öylece. Ben ağlardım annem ağlardı. Biz hep ağlardık, isyan ederdik her şeye. Ta ki o güne kadar... Annem'in beni parka götürdüğü birgün çocuklar bana doğru koşup, etrafımda çember oluşturup dönerek şarkılar söylemeye başladılar. Hayır bu şarkı değil aşağılayıcı sözlerine kattıkları ezgilerdi. Öyle hızlı döndüler ki başım döndü ve devrildim. Doğrulmaya çalıştım kendimce. Onlar alkış tutup kalkıp kalkamayacağıma iddiaya bile girmişlerdi. Kalkamıyordum işte. "Ben bu durumda biriydim" öğretmenimin de dediği gibi. Okulu çoktan bırakmalı evden dışarı çıkmamalıydım.

Gözümdeki incileri tutamadım. Aniden biri belirdi başımda. Başımı kaldırıp ona doğru baktığımda ise müthiş bir parlak gözlerimi kamaştırdı. Güneş ışığı ona vuruyor gölgesi beni koruyordu. Ne de heybetliydi! Ellerini uzattı bana doğru. İlk kez ellerini uzatan ben değildim. Beni yerden kaldırıp kucağına aldı. Bütün çocuklar kaçıştılar. O ise beni kollarının arasına aldı. Kalbim hızlıca çarpıyor içimde birşeyler yerinde duramıyordu sanki.

-Merhaba küçüğüm, dedi.

-Merhaba mı? Bana mı?, dedim.

Gülümsedi. O an tüm meleklerin yeryüzüne indiğini hayal ettim. Hatta bir tanesinin elleri başımdan kulaklarımın arkasına doğru iniyordu. Gözlerinde ise nehirleri gördüm.

Gözyaşlarımı sildi ve bir kez daha sınımsız sarıldı. İlk kez bir yabancı kucaklayıp sarılıyordu bana.

-Üzülme küçüğüm bilmiyorlar, dedi.

Yabancı bir adam, yabancı sözler...

-Bir kalbe dokunan insan bir başka kalbi incitemez. Onların kalplerine dokunan olmamış. Ne taşıdığını bilmeyen seni de bilemez, dedi.

Ne de güzel sesi vardı. Bir periydi adeta. Ses tonu işittiğim en güzel notalardan oluşan bir beste edasındaydı. Masallar anlattı bana. Peter PAN'ı ve diğerlerini... Saatler akıp giderken "gitme vakti" dedi 'masal perim'... Yanağıma bir öpücük kondurup uzayan yollarda küçülüp gitti. Ama bende bir şey bırakmıştı. Öyle bir şey ki hayatımın sonuna kadar taşıyacaktım onu. O gün annem ile o parktan ayrıldığımda ben bambaşka bir çocuktum.

Artık okul da, arkadaşlar da sorun değildi benim için. Ben artık özgürdüm. Bir gün yine parktayken bisiklet kornası sesi işittim. Uzaklardan bana doğru yaklaşıyordu. Bense parkta annemin bıraktığı yerde çoktan uzaklaşmıştım bedenimden. Bisiklet durdu yanımda.

-Ne yapıyorsun, dedi bir çocuk.

-Rüzgar topluyorum, dedim.

-Neden, diye sordu.

-Bir gün çok uzaklara gideceğim onun için, dedim.

-Senin yürüyecek ayakların bile yok nasıl gidecekmışsin, dedi bitmek bilmeyen kahkahalarla.

Bilemezdi tabi ki, çünkü o benim kanatlarımı göremedi.

O gün hatırlarıyla gönlümdeki kilitli bir sandıkta. Tekrar tekrar yaşıyorum o anları. Elimde sevgili 'masal perim'in sıcacık elleri kanat çırpıyordum rüzgara karşı. Hadi dedim, bir masal daha anlat. Daha çok çocuk olsun. Uçurtmaları kovalasın. Çamurda yuvarlansın, düşsün. Çokça düşsün hem de. Düştüğünde kalkmasını öğreysin. Anlat 'masal perim' beni masallarında yaşat, beni gönlünde yaşat! Her gün sula. Güneş'i göster bana. Diri tut beni, öldürme düşlerimi. Kimi zaman azgın dalgalarla boğuşan bir kaptan, kimi zaman da korsanlarla savaşan bir kahramandım ben. Bir yabancıнын kollarında gezdim Dünya'yı. Ne de tanıdık o aslında. Bulut da oldum kelebek de. Aslan da bendim kral da. Ne parktaki çocuklar ne de diğer insanlar göremezler bunları. Gözlerinin önünde kibir perdesini aralamadıktan sonra, ben bir yabancıнын kucağında salıncaktaki 'yazık' denecek bir çocuktum sadece.

Benim hiç bacaklarım olmadı. Masallarda yaşadım çocukluğumu. Sokakta çocuklarla maç yaparken terlemem için annem, sırtıma hiç havlu koyamadı. Yeni aldığı ayakkabıyı eskittiğim için babam hiç azarlamadı beni. Annem bir bebeği olacağını öğrenince ördüğü patiklere sarılıp ağlardı hep. Babasından bisiklet sürmesini öğrenen bir çocuk gördüğünde, babamın gözlerinde inciler birikirdi. Küçük yüreğime alıp sımsıkı sarmak isterdim onu böyle anlarda. Gözyaşlarımızı toprağa akıtmak sonra da büyüyen fidanları göstermek isterdim ona. Rengarenk çiçeklerin açtığı toprağa onun ayaklarıyla basmak isterdim.

Ben de bir çiçeğim, toprakta değil gönüllerde büyürüm. Bakın bana canlı, dipdiriyim onlar gibi. Gören gözler için rengarenk güzellikler barındırıyorum. Sonbahardan korkuyorum sadece. Daha küçüğüm tutun ellerimden.

Anne! Baba!

Hayatta çok engel var demişti 'perim'. En büyük engel, insanın göz, el, ayak, yoksunluğu değil kalbindeki perdedir. Sevmeyi, seilmeyi unutmuş bir kalp körelmiştir artık. Acımlası olmak, insanlığı unutmuş bir kalbin bulunduğu amaçsızsa yönelen bir bedende yaşamaktır.

Kalem yazar, kitap olur. Nice kalemler tükenir, kelimeler asla... Adımlar büyür, hızlanır. Yollar tükenir, yeni başlangıçlar asla... Kişiyi taşıyan ayaklarıysa gün gelir yorulur, düştüğünde ise kalkamaz. Lakin bir gülümsemeyse onu ayakta tutan, işte o ne yorulur ne de tükenir.

O insanlar ki bana yürüyemiyor diyorlar ya! Yanılıyorlar annem. İnan ki babacığım onlar bilmiyorlar. Benim aslında onlardan biri olduğumu görmüyorlar. Onlar esir olmuşlar içlerindeki 'ben' duygusuna. 'Biz' olmayı bilemezler. Oysa ki sizinle birlikte zamana inat hep özgürüm. Bir hazine buldum kendi içimde. İsteyen herkes nasıplensin, pahalı mücevherler dağıtıyorum her gülüşümde. Kumdan hüzünlü insanlar yapıyorum. Kiminin gözleri, kiminin ayakları yok. Deniz kendine alıyor şaheserlerimi. Dalgalara kızamıyorum. Onlar da gösteriyor

küçük hüznlerin büyük insanlardan akıp gidebileceğini. Yeterince büyük bir aynam olsaydı eğer, göstermek isterdim hüznü kumdan insanlarıma, içilerindeki hazineyi.

Bendeki göklere yükselen sevgiyi hiçbir beden taşıyamaz. Bana el, ayak, göz olamaz. Ben umudumu hiç kaybetmem. Yeter ki anneciğim parmak uçların saçlarımin arasında gezinsin. Yeter ki babacığım şefkatin miğferim olsun.

Bir kalbe dokundum ben... Herkesin dokunması dileğiyle...

Bu yazıyı yazmamın amacı kimi ailelerce hor görülen, hatta bazen utanılan engelli çocukların (Ne yazık ki böyle insanları görüyorum) içlerindeki cevhere mum ışığı tutmak. Ayrıca tüm insanların henüz kaybetmemişken sahip çıkmaları gereken sol tarafında taşıdıkları şeyin sevgisiz, tik-tak akıp giden saatten farkı olmayacağını hatırlatmaktır.